

Deres dag kom – og gik!

22. juli, 2016 (Leder) – Det er, hvad de to, offentliggjorte rapporter i denne måned har betydet, den ene, Storbritanniens længe opsatte Chilcot-rapport om Tony Blairs kriminelle ansvar for den ulovlige Irakkrig, og den anden, USA's længe undertrykte 28 sider af den Fælles Kongresundersøgelsesrapport om 11. september, der dokumenterer den saudiske hånd bag dette slagteri. Det betyder, at, efter femten års krige baseret på løgne, tiden nu endelig er rindet ud for de bloddryppende dinosaurer Tony Blair, George W. Bush, Dick Cheney og Barack Obama. De har ødelagt Mellemøsten, druknet Europa i desperate flygtninge og forårsaget blodsudgydelser på gaderne i hele Europa og USA – alt sammen baseret på løgne.

Og tro endelig ikke, at Tony Blair blot var den dysfunktionelle George W. Bush' »puddelhund«. Faktisk var det ham, der satte Bush i gang på vegne af den britiske Dronning, som i virkeligheden var den, der gav ordrerne. For eksempel inkluderede den dokumentation, som Chilcot udgav, en note fra Blair til Bush fra 12. september 2001, og som tilskyndede ham til omgående at reagere på masseødelæggelsesvåben«. Skønt han endnu ikke specifikt fremhævede Irak, skrev Blair: »Noget af dette vil kræve handling, som vil få nogle til at stejle. Men vi må hellere handle **nu** og forklare og retfærdiggøre vore handlinger sidenhen, end at opsætte det, til en yderligere, måske endnu værre katastrofe finder sted. Og jeg mener, at dette er en reel mulighed.« [original understregning]

Deres femten års krige baseret på løgne, deres femten års terrorisme har været en mørk tidsalder for civilisationen. Tiden er inde til at kassere alt dette; tiden er inde til at instituere en menneskelig kurs for menneskelige anliggender, selv om der kun er få mennesker, der i realiteten ved, hvad det vil sige at være menneskelig, og rent faktisk opfatter sig selv som menneskelige væsner, snarere end som smarte, talende dyr. I netop dette øjeblik, på dette tidspunkt, hvor vi trues

af, at et ukontrollabelt finansielt kollaps bryder ud, og som muligvis begynder med Tysklands Deutsche Bank, har Lyndon LaRouche fremsat et nødinitiativ til at komme dette kollaps i forkøbet ved, at arbejdskraftens produktivitet næres, og denne næring er menneskelig, skabende opdagelse, eller sand menneskelighed. Han har foreslået, man som et nødtiltag redder Deutsche Bank på betingelse af, at denne omgående og på drastisk vis ændrer sin politik og kommer tilbage til den politik, som førtes under den tidligere formand Alfred Herrhausen, der blev myrdet af stadig ukendte gerningsmænd 30. oktober, 1989.

På det tidspunkt var Herrhausen, i lighed med Lyndon LaRouche og hans hustru Helga Zepp-LaRouche, en af dem, der kom ind for at sikre, at det dengang igangværende fald af det kommunistiske system førte til fælles højteknologisk og højproduktiv udvikling af de lande, der havde befundet sig på begge sider af det såkaldte »jerntæppe«. I oktober 1988 vidste Lyndon LaRouche allerede, stort set før nogen andre, at Berlinmuren ville falde, og at Tyskland kunne genforenes. På det tidspunkt talte han offentligt i Berlin, for at tilskynde Tyskland til at hjælpe med den agro-industrielle udvikling af Polen, og med at lancere en sådan forenet, øst-vest udviklingsproces. Inden for tre måneder blev LaRouche tiltalt på grundlag af falske anklager og blev kastet i fængsel af George H.W. Bush. Et år senere blev Herrhausens dernæst myrdet fem dage, før han var programsat til at holde en tale med det præcis samme budskab, nemlig en opfordring til at etablere en udviklingsbank for Polen, modelleret efter Tysklands genopbygningsbank efter krigen, og som igen var modelleret efter Franklin Roosevelts Finansieringsselskab for Genopbygning.

Se: LaRouche's 40 Year History for a New Economic Order

Hele dette emne er langt mere dybtgående, end det kan fremstilles her, og dets implikationer langt mere vidtrækkende. Men dinosaurerne har haft deres tid. Giv plads

til menneskelige væsner.